

Set dies de gener que han canviat la història del procés

A partir de fonts 'off the record' de la CUP, de Junts pel Sí i de les entitats sobiranistes presents en les hores decisives, CRÍTIC construeix un relat diferent del pas al costat d'Artur Mas i el sorprenent aterratge de Carles Puigdemont com a president del govern.

Roger Palà / Amb informacions de Sergi Picazo i de Marc Font

Artur Mas, al Parlament / JORDI BORRÀS

El 3 de gener, el consell polític de la CUP sentenciava l'enèsim 'no' a Artur Mas. La majoria de titulars van ser contundents: "La CUP envia Catalunya a eleccions". Però, sis dies després, el president anunciava el pas al costat que ha acabat en la investidura de Carles Puigdemont. Moltes han estat les cròniques sobre l'acord, i molts els qui s'han penjat les medalles. Però gairebé sempre la història s'escriu lluny dels focus. A partir de fonts 'off the record' de la CUP, de Junts pel Sí i de les entitats sobiranistes presents en les hores decisives, CRÍTIC construeix un relat diferent de les últimes setmanes. No és la revolució dels somriures ni la història d'un sacrifici generós pel país: hi ha xantatge, joc brut, moviments desesperats, por, actes de fe i decisions de conseqüències imprevisibles. El resultat és, per alguns, una fugida endavant. Per d'altres, una nova esperança. Set dies que han canviat per sempre el procés.

-Les dimissions... han de ser d'algun diputat en concret?

Hotel Catalonia. Balmes, entre Còrsega i Rosselló. Dissabte, 9 de gener de 2016. Passen pocs minuts de la una. En una sala de reunions privada i sense finestres, els representants de Junts pel Sí i de la CUP enllesteixen els últims serrells de l'acord que acabaria certificant el que fins fa poques hores era impensable: el pas al costat d'**Artur Mas**. En una taula rectangular seuen 10 persones. Per Convergència, tres homes: **Josep Rull**, **Jordi Turull** i **Lluís Coromines**. **Rull** i **Turull** han portat el pes de les negociacions. Els cupaires els han batejat com a **Dupond i Dupont**.

Per part d'Esquerra, **Marta Rovira** i **Josep Maria Jové**, el discret president del Consell Nacional

del partit. Per part dels independents, **Raül Romeva**. A la banda cupaire, davant per davant dels convergents, dues dones i dos homes: les diputades **Gabriela Serra** i **Eulàlia Reguant**, i el diputat **Albert Botran** i el membre del secretariat nacional **Xevi Generó**. Tots ells representen les diferents sensibilitats presents a la CUP. **Antonio Baños** ja és fora del tauler. **Anna Gabriel** és a Bilbao amb **David Fernández**, en una manifestació pels drets dels presos polítics bascos.

-Les dimissions.

La CUP torna a posar el tema més espinós sobre la taula. Però els convergents xuten pilota endavant.

-La CUP decideix.

CDC no s'arrisca a trencar el principi d'acord més difícil dels últims 40 anys posant sobre la taula el nom més controvertit: **Anna Gabriel**. "Convergència sabia que, si posava sobre la taula el nom de **Gabriel**, l'acord perillava, i no s'arrisca". La valoració la fa una font cupaire present en la majoria de reunions realitzades durant tres mesos de vertigen. Hi ha qui ha dit que la no-presència de **Gabriel** en les darreres hores de negociació hauria estat un dels facilitadors de l'entesa. La CUP ho nega. "Divendres al matí ningú preveia que es pogués arribar a cap acord. N'hi havia molt poques probabilitats. Per això l'**Anna** i el **David** marxen al País Basc. És una manifestació a la qual l'**Anna** assisteix cada any. La comunicació és constant sempre", afirma una font de la CUP molt present en les negociacions.

El rellotge corre. **L'anunci de l'acord no pot dilatar-se gaire més tard de les 16 h, perquè el ple del Parlament per investir president ha de convocar-se amb 24 hores d'antelació**. Junts pel Sí havia calculat que no podia començar gaire més tard de les 17 h de diumenge, preveient la longitud dels discursos i també imponderables, com la possible indisposició accidental d'un diputat. "Els tempos estaven mil·limetrats pensant què passaria si el ple s'havia de suspendre durant mitja hora o una hora per algun imprevist, però no més", explica un diputat de la CUP.

Rull, Turull i Corominas es miren. "Anem a portar la proposta al president". La decisió final sempre ha estat en mans de **Mas**. S'aixequen i marxen, en direcció al Palau. Falta poc per a les dues. Per les xarxes socials comença a córrer el nom de **Carles Puigdemont**, però la CUP no en té cap confirmació oficial. "No se'ns va comunicar, ni a nosaltres ni a ERC", afirmen. Fonts de Junts pel Sí, en canvi, asseguren que Mas sí va trucar a Junqueras aquell migdia per comunicar-li l'acord. En el cas de la CUP, va ser la diputada **Eulàlia Reguant**, que durant els últims dies havia fet d'enllaç telefònic amb **Rull**, qui acabaria marcant per enèsima vegada el contacte del secretari general de CDC pocs minuts abans de les quatre, quan el nom de **Puigdemont** ja era 'vox populi'. "Sí, serà ell". Ironia fina: **Puigdemont**, com a president de l'AMI, havia estat present en moltes de les reunions realitzades la darrera setmana entre les entitats sobiranistes, Junts pel Sí i la CUP. "No hi va tenir un paper gaire destacat. No vam sospitar en cap moment que seria l'escollit", afirmen des de la CUP.

En anunciar-se l'acord, l'independentisme de bon cor torna a trempar. **Queden enrere setmanes d'insults i de retrets, en què el sobiranisme s'ha mirat al mirall, despullat, i sovint no li ha agradat el que ha vist**. El PP, el PSC i Ciutadans carreguen contra l'entesa. Els 'Comuns' parlen de "por de les urnes" per part de tots els implicats. **Íñigo Errejón**, número 2 de Podem, es mostra sorprès de la "flexibilitat" de la política catalana. Sigui flexibilitat, acrobàcia o surrealisme digne de **Francesc Pujols**, el cert és que la setmana del 3 al 10 de gener ha suposat un punt i a part en això que anomenem procés. Però els fets concrets de set dies frenètics no s'entenen sense context. Cal una mirada enrere, cap al dia del primer clic.

Un 'no tranquil' i la primera esquerra

'Flashback'. El calendari retrocedeix fins a la setmana del 9 de novembre. Comença [la setmana tràgica](#) per a **Artur Mas**, que dimarts i dijous rep dues vegades el 'no' de la CUP a la seva investidura. Les xarxes socials i les tribunes d'opinió [són una olla de #pressingCUP](#). A primera hora de la tarda del dimecres 11, l'endemà del primer 'no' a **Mas, Benet Salellas i Anna Gabriel** entren a Palau. Serà la quarta reunió de la CUP amb el president, i la darrera que hi mantindran. Havia de ser una trobada discreta, però el fotògraf d'El País' **Albert Garcia** capta la imatge. Les filtracions seran una constant al llarg dels pròxims mesos.

La CUP se reúne en secreto con el presidente catalán Artur Mas
<https://t.co/2wehhMrhxF> pic.twitter.com/hE8LeV2cVg

— EL PAÍS Catalunya (@elpaiscatalunya) [November 11, 2015](#)

A la reunió també hi hauria, per part de la CUP, **Antonio Baños**. Hi assisteixen la llavors vicepresidenta en funcions, **Neus Munté; Raül Romeva**, i per part d'ERC, **Marta Rovira i Oriol Junqueras**. El president d'ERC farà un mutis en el darrer tram del partit, deixant el pes de les negociacions a **Rovira**.

Aquell seria el dia que apareixeria -formalment- la primera esquerra a la CUP.

En la trobada mantinguda amb **Mas**, el president proposa crear un consell de presidència -encapçalat per ell- amb la participació de **Munté, Romeva i Junqueras**, i posa sobre la taula la possibilitat de comprometre's a presentar una qüestió de confiança al cap d'un any perquè la CUP pogués validar la seva actuació. És una novetat.

Aquella nit, el secretariat nacional de la CUP i el grup parlamentari es reuneixen d'urgència per valorar l'oferta. L'endemà hi ha convocada una nova sessió d'investidura, en què **Mas** podria ser escollit per majoria simple. Caldria que, com a mínim, la CUP li prestés 2 vots i la resta de diputats s'abstinguessin. La reunió és un punt d'inflexió. Fins llavors, segons apunten fonts cupaires, en els espais de decisió de l'organització no s'havien mostrat discrepàncies obertament sobre la investidura d'Artur Mas. Només algun petit incendi controlat, com unes declaracions d'interpretació difusa [realitzades per Quim Arrufat](#) a Catalunya Ràdio l'1 d'octubre. Aquell vespre, però, la història fa un gir. "**La proposta de Mas fa que alguns membres del secretariat i també algun diputat plantegin ja llavors la possibilitat d'una abstenció en el debat de l'endemà**", afirma una font cupaire present a la reunió. "La idea no es veu gens clara i no s'arriba a posar a votació", comenta una altra veu present a la trobada.

Aquell dia, però, també es posa per primer cop sobre la taula la necessitat de realitzar una jornada de debat i, posteriorment, una assemblea nacional extraordinària per abordar la situació. L'endemà, la CUP [emet el seu 'no tranquil'](#). "El sí a la República no s'esgota aquest matí", diu Antonio Baños.

Després del doble 'no' de la CUP, Junts pel Sí tanca files. El 13 de novembre, els diputats del grup parlamentari 'juntaire' es reuneixen al monestir de Poblet i exposen un missatge clar: Mas és intocable. El diputat **Albert Botran** reconeixeria [en una entrevista a CRÍTIC](#) que aquella trobada de Junts pel Sí seria un moment determinant: si la CUP esperava algun moviment per part d'ERC, no el troba. Però a l'esquerra independentista, en canvi, les divisions afloren. Apareixen els primers articles crítics amb la línia seguida per l'organització. El tret de sortida el dona **Blanca Serra**,

històrica i respectada militant independentista, [amb el seu "Cop de CUP"](#). La bomba atòmica la llançaria **David Fernández** en el seu article a l'Ara', en què demanava ["dos vots pel procés"](#).

L'aparició de l'article de **Fernández** suposa un cop duríssim per a les aspiracions dels sectors contraris a la investidura. Què hi ha darrere la seva decisió? **"Ell sabia que tenia un gran poder i va decidir fer-lo servir"**, afirmen els qui el coneixen bé. Però no hi veuen, en cap cas, una decisió partidista. "Simplement va fer el que sentia que era correcte en aquell moment, i expressar-ho". L'article, però, va causar malestar en molts espais, més per la forma de fer-lo públic que pel contingut. **"David Fernández** és una persona que sempre ha estat acostumada a anar per lliure, des de fa molts anys", afirma una altra font de dilatada trajectòria en l'independentisme combatiu.

La culminació d'aquesta fractura, després d'una jornada nacional de debat a Manresa el 29 de novembre i d'una intensa batalla de manifestos i comunicats als mitjans, serà l'assemblea nacional extraordinària del 27 de desembre a Sabadell.

Un empat perfecte i una solució arriscada

Inicialment s'havia de celebrar al Teatre de la Passió d'Esparreguera. **Hauria estat un espai apropiat per tot el simbolisme inherent: el calvari, la crucifixió, la resurrecció...** Però, finalment, l'assemblea nacional extraordinària més rellevant de la història de la CUP es fa a Sabadell, en un pavelló d'atletisme congelat producte dels despropòsits urbanístics de l'era de **Bustos**. El resultat final, després de tres votacions, és tan poètic com impensable: un empat perfecte a 1.515. **"Si la CUP ha de triar entre prioritzar la independència o l'anticapitalisme, es col·lapsa"**, reflexionava Benet Salellas [en una entrevista a CRÍTIC](#) la setmana passada.

Els resultats s'han de presentar en roda de premsa a les 20 h, però la discussió sobre què cal fer s'allarga. Creixen els nervis. Hi ha qui proposa una quarta ronda. **També hi ha qui creu que l'atzucac pot superar-se fent que votin els alliberats i diputats del partit, que no tenien dret a vot.** La idea es descarta. **"Si haguessin votat, s'hauria acabat aprovant la investidura. Eren faves comptades"**, afirma una font present en el debat i partidària del 'sí' a Mas. Una altra ho matisa: "No es va fer aquest càlcul. I, si s'hagués pres una decisió en aquest sentit, s'hauria generat un risc molt important d'impugnació de l'assemblea fos quina fos la direcció de la decisió final. Els estatuts de la CUP no permeten que els alliberats votin en els processos de decisió. Fer maniobres estranyes en aquell moment era molt delicat, beneficiessin a qui beneficiessin".

Decisió final: es trasllada el dilema a les territorials, i el consell polític prendrà una decisió definitiva el 2 de gener (per afegir agonia a tot plegat, la reunió s'acabarà posposant al dia 3). Les cares dels cupaires a la roda de premsa de valoració de la jornada són un poema. La periodista **Laia Gordi**, una de les responsables de comunicació de la CUP i excorresponsal a l'Àsia, escriu al seu mur de Facebook: **"Aquesta ha sigut la nit més surrealista de la meua vida professional; cobrir l'accident de Fukushima era més previsible"**.

Trobades amb Catalunya Sí Que Es Pot i amb ERC

La setmana que va del 27 de desembre al 3 de gener és agònica. **No hi ha sortides a la vista i la pressió sobre la CUP arriba al límit.** Però l'esquerra independentista realitza dos moviments desesperats per sortir de l'atzucac. **El primer és una reunió amb Catalunya Sí que es Pot al Parlament.** La trobada es fa el 29 de desembre i per la CUP hi assisteixen els diputats **Anna Gabriel** i **Antonio Baños** i els membres del secretariat **Xavi Monge** i **Guim Pros**. La delegació de Sí que es Pot l'encapçalen **Lluís Rabell** i **Joan Coscubiela**, però també hi havia **Albano Dante** i **Jessica Albiach (de Podem)** i **Joan Josep Nuet (d'EUiA)**. Es tracta d'un dels pocs contactes

mantinguts entre les dues formacions després del 27-S.

“La idea ni s’arriba a plantejar perquè la negativa de Sí que es Pot a facilitar cap acord és absoluta. Era absolutament inviable”, explica una font cupaire. **Des de Catalunya Sí que es Pot confirmen que la idea era implantable: “en cap cas va ser sobre la taula formalment aquesta possibilitat”**. Allà també es va posar sobre la taula, segons fonts presents a la reunió, la idea d’explorar l’opció d’anar junts a unes noves eleccions el mes de març. En acabar la trobada, la CUP proposa una reunió tripartida amb CSQEP i ERC, però la cita [es filtra als mitjans](#) i s’acaba suspent sine die. Encara ara no sé sap qui va decidir i perquè filtrar aquella segona trobada. S’havia demanat expressament que no hi hagués cap filtració d’aquesta segona trobada per poder parlar sense pressions.

El segon moviment passa per Sant Vicenç dels Horts. El mateix 29 de desembre, dia que se celebra un ple extraordinari de l’Ajuntament per formalitzar la renúncia de **Junqueras** a l’alcaldia, els diputats **Albert Botran** i **Eulàlia Reguant** es reuneixen amb el líder d’ERC. No és una reunió formal, però la CUP en té coneixement. **Els diputats traslladen a Junqueras la necessitat que ERC doni un cop de puny sobre la taula**. Però l’actual vicepresident del Govern no hi veu cap possibilitat.

Així s’arriba al consell polític del 3 de gener, en què la CUP, per un estret marge, acaba inclinant-se per interpretar el resultat de l’assemblea de Manresa com una abstenció. ‘De facto’, la decisió suposa el ‘no’ a la investidura de **Mas**. La conclusió de mitjans i d’opinadors és unívoca: **la CUP envia Catalunya a eleccions**.

Alguna cosa es mou: Romeva demana a Mas que s’aparti

El dilluns 4 de gener la possibilitat d’un acord sembla morta i enterrada. **Però és precisament llavors quan, per primera vegada, comencen a moure’s coses importants**. Per primer cop hi ha veus públiques a ERC, com la del diputat **Joan Tardà**, que demanen a **Mas** que faci un pas al costat. Però també hi ha moviments més discrets: **des dels independents de la formació es demana directament a Mas un pas al costat “per salvar el procés”**.

Així ho confirmen fonts de Junts pel Sí, que expliquen que l’encarregat de traslladar el missatge havia de ser el mateix **Raül Romeva**. “Consideràvem que era injust per a Mas; però, arribats a aquell punt, calia una nova fórmula amb una altra presidència, i que ell assumís un altre paper dins del Govern o fora”, explica aquesta font. “**Mas** va respondre que no amb l’argument que sempre havia emprat per justificar la seva negativa a facilitar un altre candidat: que no hi hauria cap garantia d’estabilitat”. Segons diverses fonts, **Romeva parla amb Mas a instàncies d’alguns -no tots- dels independents: “No és un pas unilateral d’ell”**. L’esclatxa, però, sembla completament tancada. Així ho sembla confirmar l’endemà el mateix president, [amb una roda de premsa duríssima contra la CUP](#).

La situació a la CUP es tensa a l’extrem. **Antonio Baños** dimiteix el dia 4 amb una dura carta. El soroll intern creix. **“Diverses assemblees locals fan notar aquells dies que, si es va a eleccions, no faran campanya per la CUP”**, afirma una font de l’esquerra independentista. La CUP necessita una solució per a un dilema en aquell moment irresoluble. Ningú no era capaç de calibrar com podia acabar l’organització. En paral·lel, Convergència veu més pròxima que mai una hecatombe electoral al mes de març.

El 'whatsapp' d'una cupaire de base que ho fa detonar tot

El 6 de gener tot s'atura. Dia de Reis. Enèsima sessió de #pressingCUP familiar per a molts simpatitzants de l'esquerra independentista. Entre ells, una cupaire de base: **Natàlia Sánchez**. Aquesta treballadora alliberada de la CUP era una perfecta desconeguda per al gran públic fins que el passat 24 de desembre **Alfons Godall** la va llançar "a la fama" redactant [un lamentable tuit](#) sobre el seu aspecte, arran d'una compareixença seva davant la premsa: **"És necessari que les de la CUP es vesteixin lletges de collons?"**. Paradoxes del procés: **mentre els hiperventilats insultaven "la lletja de la CUP", seria Sánchez qui, discretament, acabaria tenint un paper essencial en la resolució del drama.**

Al migdia del 6 de gener, **Sánchez** envia un 'whatsapp' a un amic. **L'amic és Oriol Soler, editor de Cultura 03 i exdirector de campanya de Junts pel Sí.** Sánchez, extrebballadora d'Òmnium, va conèixer **Soler** quan era director de la campanya "Ara és l'hora", i hi conserva una bona relació. "Creus que hi ha marge per pensar en un canvi abans de diumenge, o anem a març?", li pregunta. **Soler** triga unes quantes hores a respondre. "Pots parlar? Millor comentar-ho". Llavors **Sánchez** encara no ho sabia, però havia activat l'espoleta. Començava a gestar-se l'operació Reina Mare.

Operació Reina Mare: Muriel Casals presidenta

El 7 de gener tornen a activar-se els ressorts de les negociacions, però no hi ha avenços. Al migdia es produeix un moviment rellevant: nova conversa entre **Oriol Soler** i **Natàlia Sánchez**. Soler ja planteja obertament el que posteriorment serà batejat internament pels cupaires com operació Reina Mare: **una proposta avalada pels independents de Junts pel Sí perquè Mas faci un pas al costat i Muriel Casals esdevingui una presidenta simbòlica.** Mas continuaria de conseller en cap i, en paral·lel, la CUP hauria de garantir l'estabilitat i "fer autocrítica", una qüestió que a la pràctica es concretaria en dimissions de diputats.

La primera vegada que l'operació Reina Mare es planteja formalment en una reunió és la tarda del dia 7, en una trobada a la seu de la CUP a la qual assisteixen **Oriol Soler**, la mateixa **Sánchez** i tres diputats: **Gabriela Serra, Julià de Jòdar** i **Sergi Saladié**. "La reflexió de **Soler** és que els arguments de **Mas** per no apartar-se es basen en dos punts: que, si la CUP no ha facilitat la investidura, no garantirà l'estabilitat, i que la CUP no és un soci fiable, perquè ha canviat d'opinió durant la negociació diverses vegades", afirma una font present a la reunió. **"La idea és que, si desapareixien aquestes dues qüestions, Mas quedava despullat i l'única raó per no fer el pas al costat seria que es volgués carregar el procés"**, afirma aquesta font.

La reunió és breu però productiva. A les 19 h hi ha convocat secretariat nacional: la CUP avala l'operació amb cert debat. Simultàniament a aquesta trobada, s'està celebrant a l'Hotel Ayre del carrer Rosselló una cimera convocada per l'ANC en què es posen sobre la taula dues opcions: una assemblea d'electes el dissabte 9 de gener per escollir candidat a president, i la proposta elaborada pel jurista **Amadeu Abril** [en un article a 'Vilaweb'](#), que implica invertir **Mas** i posteriorment celebrar unes primàries obertes a la ciutadania per escollir president. La reunió acaba sense acord a les 19.30 h. En ple moment de bloqueig, el president d'Òmnium, **Jordi Cuixart**, profereix una dura arenga: "O esteu disposats a donar el més gran que teniu, o les vostres bases es rebel·laran contra vosaltres. Si no hi esteu disposats, tanquem les carpetes i anem cap a casa".

Els delegats de la CUP no volen donar per mortes les negociacions, perquè saben que simultàniament s'està covant l'operació Reina Mare. Per tant, emplacen Junts pel Sí a una nova trobada aquella mateixa nit, amb l'argument que el secretariat nacional, que es reuneix en aquell moment, ha de valorar la proposta d'**Amadeu Abril**. La trobada, però, acabarà passant a l'endemà,

perquè a les 21.30 h del 7 de gener es farà una de les reunions més transcendents de tota la setmana. L'escenari serà un elegant pis de l'Eixample Dret: la residència del diputat de la CUP **Julia de Jòdar**.

“La CUP no pot guanyar 10 a 0”

El pis de **Julia de Jòdar** queda relativament prop de la seu de la CUP al carrer de Casp. Al voltant d'una taula s'hi reuneixen **Muriel Casals**, **Raül Romeva** i **Oriol Soler**. Per part de la CUP, a més del mateix **De Jòdar**, hi assisteixen **Anna Gabriel**, **Gabriela Serra**, **Eulàlia Reguant** i dos membres del secretariat: **Isa Chacón** i **Hugo Alvira**.

Casals havia estat informada de l'operació via Òmnium, i ho veuria bé “sempre que tingués l'aprovació de **Mas**”. Però en aquell moment ja dubta, perquè sap que el president no avala l'operació. “A Convergència ja estan assabentats de la proposta, perquè el mateix dijous a la tarda **Romeva** la comenta a **Rull** perquè sondegi **Mas**”, afirma una font de Junts pel Sí. Tot i això, l'operació tira endavant. **Soler**, **Casals** i **Romeva** diuen que buscaran la forma de parlar directament amb el president. També es comunicarà la idea a **Jordi Sànchez**, que en aquell moment no en sap res.

Divendres 8 al matí, **Oriol Soler** es reuneix amb **Artur Mas** a Palau. Així ho confirmen fonts de Junts pel Sí, que també afirmen que la reunió, que va ser curta, va servir perquè **Mas** traslladés la seva negativa formal a l'operació. També **Romeva** aconsegueix parlar amb **Mas**, que li transmet la mateixa idea. “El gran neguit de **Mas** és que li demanin el seu cap, tenint més vots, perquè ho considera injust. Creu que la CUP no pot guanyar 10 a 0. A més, l'obsessiona que, si cedeix el seu lloc i després això no serveix per garantir l'estabilitat, no serveix per a res”, afirma una altra font de Junts pel Sí coneixedora dels contactes.

Aquella tarda, la CUP i Junts pel Sí es reuneixen a la seu de l'ANC del carrer de la Marina, en una nova cimera organitzada per l'Assemblea i a la qual també assisteixen delegacions d'Òmnium i de l'AMI (aquesta darrera, encapçalada per **Carles Puigdemont**). A la trobada, l'ANC planteja de nou l'assemblea d'electes. La CUP, que ha enviat **Gabriela Serra**, **Eulàlia Reguant** i **Hugo Alvira**, s'hi nega i, per sorpresa, posa sobre la taula l'operació Reina Mare. “La presentem com una proposta que ens ha arribat a través dels independents de Junts pel Sí, i que nosaltres acceptem”, afirma una font cupaire present a la reunió.

La proposta agafa la delegació convergent a contrapeu. “S'entenia que les dues delegacions la coneixien però que s'havia descartat perquè **Mas** no veia clar fer el pas al costat. Mai se n'havia parlat formalment en una reunió”, afirmen fonts de Junts pel Sí presents a la reunió. De fet, la CUP tenia constància de la negativa perquè aquell mateix dia, segons expliquen fonts cupaires, **David Fernández havia mantingut una conversa amb Mas sobre aquesta qüestió durant el seu viatge amb Anna Gabriel a Bilbao**.

En aquell moment, segons explica una de les fonts de la CUP presents en la trobada, es produeix una suposada enganxada entre la delegació convergent i **Raül Romeva**. Altres fonts, però, neguen que hi hagués cap discussió. En tot cas, “**Romeva** demana fer un recés a part amb **Rull** i **Turull** i fa que s'ho repensin”. La conclusió de la reunió és que **Rull** i **Turull** traslladaran la proposta al president, que aquell mateix vespre, com [explica aquesta crònica de 'La Vanguardia'](#), és a Palau preparant la convocatòria electoral. Aquella nit, **Mas** donarà l'OK a la reactivació de les negociacions.

Un sacrifici ritual: cadires buides

La reunió acaba ben entrada la tarda, però no serà l'última de la jornada. A les 21 h, **Josep Rull** truca a **Eulàlia Reguant** i convoca la CUP a una nova trobada a les 22 h, en aquesta ocasió a l'Hotel Catalonia. A la reunió nocturna hi assisteixen, a més del mateix **Rull**, **Jordi Turull** i **Lluís Coromines** per CDC, **Marta Rovira** i **Josep Maria Jové** per ERC, i **Raül Romeva** pels independents. El discurs ha canviat i tot sembla obert. Sobre la taula, dues qüestions: **“Què entén la CUP per estabilitat”** i **“què entén la CUP per autocrítica”**. Convergència vol més informació per acabar de prendre una decisió, però queda clar que hi ha partida.

Fonts de la CUP afirmen que, en aquell moment, la delegació convergent posa sobre la taula una dura proposta: **dimissió de quatre diputats que no siguin substituïts a canvi del “pas al costat”**. Quatre cadires buides al Parlament. “En aquell moment, ERC es posa molt nerviosa i fa notar que ells no entraran en aquesta dinàmica”, afirma una font cupaire. “La CUP descartem la idea de bones a primeres amb un argument: amb quina legitimitat pot iniciar-se la internacionalització del procés sobiranista amb un moviment tan dubtosament democràtic com aquest?”, afirma una font del grup parlamentari.

No era la primera vegada que aquesta qüestió de les cadires buides es posava sobre la taula. Una font de la CUP que ha estat present a la majoria de les reunions decisives afirma que, en converses privades amb diferents representants de la CUP, **el president de l'Assemblea, Jordi Sànchez, desenvolupa encara més aquesta idea, verbalitzant el que seria la pràctica desarticulació de la CUP**: dimissió de 8 diputats que no tornarien mai, i integració dels dos restants a Junts pel Sí.

Una altra font de Junts pel Sí afirma que la idea de les 8 dimissions va rondar per converses informals, però no l'atribueix directament a **Sànchez**. “No va ser mai una proposta formal de Junts pel Sí i mai es va arribar a posar en una taula de negociació”, assegura. “Es posa en joc en converses privades, no sé si com a mera hipòtesi possible o com a proposta. Aquells dies van circular moltes idees diferents de forma informal”. Una altra font d'una entitat sobiranista de llarga trajectòria confirma l'existència de la idea. **“Ens semblava antidemocràtica i impracticable”**.

La CUP i Convergència s'emplacen a continuar negociant. El pas següent és que la CUP posi negre sobre blanc què entén per estabilitat i què entén per autocrítica. Pantalla següent: reunió a les 08 h a Casp, seu de la CUP, en la qual ha estat probablement una de les assemblees més matineres de l'esquerra independentista.

Humiliació redactada en primera persona

La proposta d'acord que es fa pública el dissabte 9 a la tarda és especialment dura en els punts 4 i 5. Hi ha qui diu que aquests punts suposen gairebé la humiliació de la CUP. **El que resulta més xocant, però, és que aquests paràgrafs van ser redactats per la mateixa CUP**. Així ho confirmen diferents fonts de l'organització presents en la redacció del document. Dissabte al matí es fa una reunió del secretariat nacional i del grup parlamentari per elaborar la proposta sorgida de la reunió de la nit anterior. A les 10.15 h, CDC té la proposta cupaire a la safata d'entrada del correu electrònic de Josep Rull. Dues pàgines de Word.

Una font del secretariat afirma que **“la proposta de la CUP és molt més detallada que la redacció final, però Convergència prioritza un text més ambigu”**. “Ens diuen que hi ha massa literatura, que com a reflexió interna de la CUP pot servir, però que no serveix per presentar-ho al president”, afirma una font del grup parlamentari. **Rull** i **Reguant**, enllaços de les dues formacions, conversen per telèfon. La contraproposta de CDC passa perquè la CUP no voti

conjuntament amb els grups contraris al procés o al dret a decidir –“així podreu votar coses amb Catalunya Sí que es Pot”, afirma CDC–, i que dos diputats cupaires s’integrin a Junts pel Sí per garantir l’estabilitat. La redacció proposada inicialment per Convergència, segons la CUP, és aquesta: “Facilitar l’acció conjunta d’ambdós grups mentre duri la legislatura i amb aquest objectiu incorporar 2 diputats/diputades de CUP-CC al grup parlamentari de JxS”.

La proposta és xocant i la CUP no la veu gens clara. **“De fet, és il·legal que dos diputats adscrits al grup de la CUP passin al grup de Junts pel Sí”, afirmen.** Amb una excepció filibustera: **si són diputats nous que substitueixen els dimissionaris, sí que poden adscriure’s a un altre grup.** Convergència, però, no arriba a plantejar mai la idea directament. La contraproposta de la CUP serà la que acabarà quallant finalment, amb [un text que parla d’integració en la “dinàmica parlamentària”](#).

El pas següent és una reunió, a l’Hotel Catalonia a les 12.45 h, en què s’acaben de tancar els serrells. Tot i això, l’aprovació definitiva depèn de l’OK d’**Artur Mas**. En aquell moment, Convergència també posa com a condició que l’acord sigui presentat pel mateix president en roda de premsa, fet al qual la CUP accedeix. Els diversos sectors de la CUP avalen l’acord. Especialment rellevant és el posicionament favorable de **Josep Manel Busqueta**. La diputada **Reguant** pregunta com es formularà la presentació de l’acord. “El president es limitarà a explicar els cinc punts acordats”. Quan els diputats de la CUP van veure el to de la compareixença, els va caure el món a sobre. “Quedava demostrada de nou la nostra dificultat per generar relat propi”, afirma una font cupaire.

Aquell migdia, ningú de la CUP, ni d’ERC ni de les entitats sobiranistes sabia que Puigdemont seria la persona escollida per Mas per succeir-li al capdavant de la Generalitat. Fonts d’Òmnium afirmen que, en converses amb algun independent de Junts pel Sí, havia arribat a circular el nom de Puigdemont com a persona amb capacitat de generar consens, “però només durant l’última setmana”. **“Fins als últims tres dies, la nostra impressió era que l’acord era impossible i hi hauria eleccions”, afirma aquesta font.**

Aquell matí, durant l’assemblea matinerana, els cupaires, al límit de l’extenuació després de setmanes de caos, havien fet diverses travesses sobre qui seria l’hipotètic escollit. Només una persona va encertar-la. El nas més fi de la CUP: **Quim Arrufat**.